

ת"פ 33111/12/10 - מדינת ישראל נגד אוסאמה ג'היים

בית משפט השלום בכפר סבא

18 מאי 2015

ת"פ 33111-12-10 מדינת ישראל נ' ג'היים
בפני כב' השופטת נאווה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אוסאמה ג'היים

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושן

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד דותן דניאלי

הכרעת דין משלימה

1. ביום **30.3.14** הורשע הנאשם בכתב האישום בתיק שבכותרת, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); נהיגה בקלות ראש וברשלנות לפי סעיף 262(2) ביחד עם סעיף 38(2) לפקודה; סטייה מנתיב לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"); גרימת תאונת דרכים לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות; ניסיון תקיפת שוטרי בעת מילוי תפקידו לפי סעיפים 25 + 273 לחוק; תקיפת שוטרי בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק; והעלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק, נהיגה תחת השפעת סמים או משקאות משכרים לפי סעיפים 32(3) + 64ד' לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961 ותקנה 26(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961, סירוב להיבדק בבדיקת שכרות לפי סעיף 169(א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961, בנסיבות המפורטות בכתב האישום ובהכרעת הדין.

2. ביום **28.10.14** טענו הצדדים לעונש, לאחר שהתקבל תסקיר בעניינו של הנאשם - ומועד מתן גזר דינו נקבע ליום **2.12.14**.

3. ביום 4.11.14 הגיש הנאשם בקשה להחלפת הייצוג המשפטי, לצד בקשה לביטול הכרעת הדין והבאת ראיה נוספת בהתאם **לסעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982** - שהיא עדותו של העד **סמי אל הוזייל**, שתצהירו צורף לבקשה, וממנו עולה כי הוא זה שנהג ברכב בעת האירוע נשוא כתב האישום, וביצע את העבירות בהן הורשע הנאשם בהכרעת הדין.

בדיון שנערך בהתאם לבקשה זו **ביום 9.12.14**, חזר ב"כ הנאשם וביקש כי עד זה יחקר באזהרה במשטרה ועדותו תשמע בפני בימ"ש, על מנת להביא לברור האמת - כל זאת בניגוד לעמדת המאשימה.

4. בהחלטתו ביום 17.12.14, נעתר בית משפט זה לבקשת הנאשם להבאת ראיות נוספות, מן הטעם כי יש בראיה הנוספת כדי להשפיע על ממצאי בית המשפט בהכרעת דינו, כל זאת מבלי להורות בשלב זה על ביטול הכרעת הדין שניתנה בתיק.

5. בדיון מיום 22.2.15 העיד העד סאמי אל הוזייל.

בעדותו הראשית העיד כי נחקר במשטרה טרם עדותו בבימ"ש.

על פי עדותו - ביום **17.12.10** עלה לרכבו של הנאשם, והם יצאו מטייבה. בהגיעם לרחוב ויצמן בכפר סבא הרכב החליק, כשהוא (העד) נהג ברכב ללא רישיון נהיגה בתוקף (פרו' עמ' 92 ש' 16-32).

הוא מאשר כי התצהיר מיום **2.11.14** הוא תצהירו בחתימתו בפני עו"ד מקס אלפסי.

ביום האירוע הוא שנהג ברכב מסוג מזדה של אוסמה, אבי הנאשם, כי הוא ביקש מהנאשם לנהוג לאחר שראה את עיניו של הנאשם אדומות וחשב שהוא שיכור.

הם נפגשו לראשונה בטייבה לפני שיצאו. הוא חשד שהנאשם שיכור כשנהג כשיצאו מטייבה, ופחד.

הנאשם אמר לו שילכו לטייל בכפר סבא, זה היה בשעה 21:00, 22:00.

הוא מכיר את הנאשם דרך בן דודו פאדי ג'היים. הם היו חברים ועבדו יחד. כשהיה מבקר את פאדי היה פוגש את הנאשם, אבל אין לו קשר איתו כמו עם פאדי.

בהתחלה הנאשם לא רצה לתת לו לנהוג - אבל הוא ביקש לנהוג למרות שאין לו רישיון.

לאחר מכן הגיעו לרחוב ויצמן בכפר סבא, והרכב החליק. הוא לא מכיר את הרחובות שם (פרו' עמ' 93 ש' 1-32).

הרכב עצר בואדי והוא הלך להביא גרר ולחלץ את הרכב. היה לו טלפון אבל לא היו לו שיחות, לא זוכר.

לשאלה האם לנאשם לא היה פלאפון, ענה כי יכול להיות שהיה לו, לא מכיר אותו טוב.

לשאלה היכן יכול היה להשיג גרר, ענה כי היה לילה, אז נסע במונית לטירה עם נהג ערבי אותו הוא מכיר מטירה, שבמקרה עבר במקום. לא זוכר את השם שלו.

מטירה הלך לטייבה, לא היה לו טלפון, וחזר עם חבר למקום אבל הרכב כבר היה במשטרה, ולא היה במקום שום דבר.

לא יודע את שמו של החבר מטירה שבא איתו לכפר סבא. הוא ביקש ממנו טובה.

הוא מצא אותו ליד בית קפה "ארומה" בטייבה. בהתחלה אמר שמאחר ולא רצה לבוא, אבל ביקש ממנו ואמר שימלא לו דלק אם יבוא - אז הוא הסכים.

לשאלה כיצד ידע שהרכב של הנאשם במשטרה, ענה כי הרכב לא היה שם, ולא נסע, כי קיבל מכה (עמ' 94 ש' 1-32).

לשאלה למה הניח כי הוא במשטרה ולא עבר גרר ולקח אותו, ענה כי חשב שהוא במשטרה או שגרר לקחו. לא הלך למשטרה לבדוק - כי לא היה בטוח. רצה לבדוק אצל ההורים של הנאשם.

לשאלה למה לא הלך להורי הנאשם, ענה כי כבר היה מאוחר, ורצה לבדוק קודם אם היה נזק ואם צריך לעזור בגרירת הרכב. לא היה לו מספר טלפון של הנאשם - אז התבלבל וחזר הביתה.

חשב ללכת להורי הנאשם בבוקר, היה מבולבל, לא יודע להסביר למה.

היו להם סכסוכים במשפחה עם משפחת אלחירי וכל מה שקורה בטייבה. אחיו נרצח ביום **13.3.11**, הוא היה מבולבל (פרו' עמ' 95 ש' 1-32).

לשאלה כיצד היה מבולבל מהרצח אם האירוע היה לפני הרצח, ענה כי הם בסרט הזה. לא יכול היה לדאוג לנאשם, התבייש והיה מבולבל, אז חשב שלמחרת יראה מה לעשות, עם עו"ד והכל.

למחרת נודע לו שהנאשם במשטרה. ולא ניגש לשם כי לא זימנו אותו. חיכה שהנאשם יתקשר אליו. חיכה לדעת אם הוא בכפר סבא או בפתח תקווה.

לשאלה מדוע לא בירר אם הנאשם פצוע והוא בבעיה, ענה כי מודה שעשה טעות שלא הלך למשטרה כי היה צריך ללכת בלילה להורי הנאשם.

הוא ידע שיכול להיות שיזמנו אותו ואז היה הולך לפי הזמנה (פרו' עמ' 96 ש' 1-32).

אין לו הסבר למה לא הלך למשטרה. נזכר כי באותו זמן היה דרוש במשטרת תל אביב - היה לו שם תיק תעבורה שנסגר לאחר מכן, בגין נהיגה בפסילה וללא ביטוח.

קיבל 7 חודשים בפועל, היה ד"ח על תיק, והיה בכלא מעשיהו ביום 12.6.12.

לשאלה למה נוהג בלי רישיון, ענה כי הוא מצטער ועשה טעות. ידע כי הוא ד"ח כי באו אליו הביתה והשאירו הזמנה, אבל הוא לא הלך לחקירה.

היו לו 3 אחים בכלא באותו זמן.

לגבי מסלול הנסיעה באירוע- עלו על גשר, ובפניה שמאלה ברמזור הראשון כשנכנסו לכפר סבא מכיוון מחלף אייל אחרי 100 מטרים הייתה התאונה (עמ' 97 ש' 1-32).

לשאלה היכן יש במקום גשר, ענה כי פנה ימינה ברמזור אחרי "מגה" לכיוון רעננה או הוד השרון, יש גשר ימינה, ואחרי כמה מטרים הרכב עצר.

הוא נסע במהירות של 60-70 קמ"ש. נסעו לגשר שמאלה וימינה, בכביש 531, שם החליק הרכב ונעצר. הוא יצא מהרכב, והלך מהאזור אחרי 5 דקות עם מונית לטירה.

לאחר ריענון זיכרון מהודעתו במשטרה מעיד כי התאונה ארעה לאחר שהיה סיבוב שמאלה והוא לא מכיר את הדרך והנאשם אמר לו להמשיך ישר אחרי הגשר ופתאום יש לו שמאלה ימינה ולא ישר, והוא במהירות 80-90 קמ"ש.

לשאלה כיצד מסביר את הסתירה לגבי המהירות, ענה כי לא זוכר בדיוק, אולי הגיע ל-90 קמ"ש. פחד במהלך החקירה, אולי התרגש.

לא פגש עו"ד לפני החקירה (פרו' עמ' 98 ש' 1-32). הוא רצה לסיים את העניין, והמשיך את החקירה בלי עו"ד.

לאחר שהחקירה נגמרה- החוקרת לא נתנה לו לקרוא אותה, לא הקריאה לו אותה, אבל חתם כי האמין לה. חתם כשסיימו.

לשאלה מדוע שבימ"ש יאמין לו בעדותו כאשר מדובר באירוע מלפני 4 שנים, וכשיש לו בעברו הרשעות בהתחזות, זיוף והונאה- ענה כי התחזה כשנתן פרטים של מישוהו אחר בעת שנתפס נוהג בפסילה, עשה טעות, ונשלל רישיונו.

באירוע זה- הוא היה הנהג, ונשבע שהוא היה הנהג. הוא יביא את נהג המונית מטירה ומכיר את הבית שלו. למה שאדם יקבל עונש על משהו שלא ביצע?

לאחר ריענון זיכרון מתצהירו בו אמר כי הייתה ניידת לבנה בצד ימין באזור "מגה" בכפר סבא שלא ביקשה שיעצרו, ועל כן המשיך לנסוע- נשאל מדוע לא ציין את הניידת בעדותו בבימ"ש וענה כי הניידת לא הורתה לו לעצור ולא היה מחסום, זו גם לא הייתה ניידת בצבע כחול לבן (עמ' 99 ש' 1-32). היא הייתה לבנה, אבל לא היה בטוח שזו משטרה. ציין זאת בתצהיר כי העו"ד שאל- והוא השיב על שאלותיו. עו"ד שאל אותו אם הייתה

ניידת משטרה.

לאחר ריענון זיכרון מהודעתו במשטרה שם אמר כי הייתה ניידת משטרה לבנה שהוציאה צ'קלקה, הבחין בה, ולמרות זאת המשיך לנהוג בצורה מסוכנת, ושאוּלי היה שוטר, נשאל כיצד מסביר את הסתירה למול עדותו בבימ"ש, וענה כי לא אמר שהייתה משטרה. אמר שאוּלי היה אוטו לבן משטרתי אבל לא עצרו אותו, ולא אמרו לו לעצור.

לשאלה מדוע אמר בחקירה שזה אוּלי משטרה, ענה כי החוקרת אמרה. לשאלה כיצד מסביר שזה כתוב בתצהירו - שתק ולא ענה.

לשאלה מה משמעות האמור בתצהירו לפיו כשהמשיכו לנסוע אמר לו הנאשם כי "הם מאחורינו" ענה כי לא זוכר מה הנאשם אמר לו.

לשאלה כיצד מסביר כי בתצהירו ציין כי לא היו שוטרים במקום התאונה, ענה כי עו"ד מגורי שאל, והוא ענה (עמ' 100 ש' 1-32).

הוא קורא קצת עברית. לשאלה האם התצהיר הוא אמת - ענה שכן. אוּלי עו"ד מגורי שאל אותו אם היו שוטרים - וענה לו שלא היו שוטרים.

הוא אמר לחוקרת שערך תצהיר. פעם ראשונה קורא את התצהיר, לא קרא אותו אצל עו"ד, ולא בחקירה.

מכחיש כי קיבל כסף על העדות שלו בבימ"ש או במשטרה, או כי קיבל כל תמורה בדרך אחרת (עמ' 101 ש' 1-32).

לשאלה מדוע בא להעיד, ענה כי בן דודו של הנאשם, פאדי, אמר לו שיש משפט נגד הנאשם, שלא נהג, ומכיוון שהתבייש כי הוא זה שנהג- אמר שיבוא אפילו אחרי 4 שנים.

לשאלה כיצד מסביר כי בחקירתו במשטרה הוצג לו התצהיר בדיסק 2 דקה 18:52:45, ענה כי אוּלי ראה אותו, אבל לא קרא, החוקרת לא נתנה לו לקרוא אותו.

אמר לחוקרת שיודע לקרוא קצת עברית. מאשר כי בחקירה נראה כי נתנה לו לראות את התצהיר והוא נראה עובר דף.

לשאלה כיצד עדותו שלא קרא את התצהיר מתיישבת עם העובדה שנראה בדיסק עובר וקורא עם האצבע ומעביר עמוד, ענה שקרא, מה הבעיה, זה שלו.

מכחיש שמישהו שילם לו או איים עליו כדי שיעיד.

פאדי פנה אליו חודשיים לאחר המקרה.

הוא לא ניגש אז למשטרה כי היה להם את המקרה במשפחה ב-11.3, ולא מצאו את הרוצח (עמ' 102 ש' 1-32). נתפסו חשודים - אבל הם שוחררו.

במהלך כל הזמן חשב שאין תיק, וכשידע שיש תיק- אמר שיבוא ויגיד שהוא נהג.

לשאלה מה הקשר בין היותו דרוש לחקירה בתיק אחר על פסילה ושהיה בפסילה לבין התנהלותו בערב התאונה ועד היום, ענה כי באותו ערב היה צריך ללכת למשטרה לעזור לנאשם אבל לא יכול היה בגלל שהאחים שלו בכלא.

כשאחיו נרצח הגיעה אליהם משטרה והיו חקירות גם במשטרת כפר סבא. לא אמר כלום גם אז כי באותו זמן חשב אחרת. אחיו איוב היה בן 23 ונרצח בטייבה ע"י רעולי פנים שירו בו ובחבריו באוטו. הפצוע ברכב אמר שלא ראה כלום אלא רק רעולי פנים (עמ' 103 ש' 1-26).

בחקירה נגדית העיד כי הנאשם אמר לו לעשות תצהיר (עמ' 103 ש' 28-30).

מאשר כי אמר במשטרה שעורך דינו של הנאשם אמר לו לעשות תצהיר אצל עו"ד אחר כי הוא מייצג את הנאשם. הוא התקשר לעורך דינו של הנאשם פעם אחת ואמר לו שאסור לו לדבר איתו, ומאז הוא מדבר רק עם הנאשם.

לשאלה למה אומר במשטרה כי עו"ד מגורי לא האמין לו, ענה שלא זוכר למה. יכול להיות שהחומר לא מספיק.

הוא לא פנה למשטרה כי היה דרוש בבימ"ש לתעבורה בת"א, וגם לא ידע שיהיה תיק ושהנאשם ייעצר.

לשאלה כיצד מסביר כי בחקירתו במשטרה מסר כי פגש את הנאשם שאמר לו שיש לו בימ"ש והוא לא דואג לו, ובתגובה ענה לנאשם שלא ידבר אליו ליד אנשים כאילו הוא חייב לו - באופן שמעיד כי כן ידע על המשפט, ענה שאחרי זה כן ידע.

עלי הוא אחיו של הנאשם. עלי נתן לו כסף והוא החזיר לו 2,800 ₪ בשלבים. לא ציין זאת בתצהיר כי לא שאלו אותו. אין לו חשבוניות או קבלות (עמ' 104 ש' 1-32).

זה כסף שהיה צריך לערר על המעצר של הנאשם, והוא שילם כי הוא שותף בעניין התאונה.

לשאלה למה פאדי אמר שיחזיר לו את הכסף אם יגיד שנהג ברכב וייקח את התיק, ענה כי הם רצו להחזיר את הכסף מרצונם בגלל שאין לו, ומצבו הכלכלי קשה, והוא חבר שלו.

הנאשם כעס כי לא דאג לו, לא היו מסוכסכים.

לא זוכר מתי עבר לרהט, בסוף 2010, כחודשיים שלושה לפני רצח אחיו.

לחקירת אמר שלא זוכר מה עשה ביום 18.12.10 אבל היה ברהט. אמר במשטרה ששלושה חודשים לפני הרצח עבד אצל דודים שלו בקריית גת, עבר לרהט בדצמבר 2010, והיה שם כל החורף (עמ' 105 ש' 1-32).

בסוף השנה היה ברהט, לא ב-18.12. לשאלה האם מה שאמר בחקירה לא נכון, ענה כי בסוף השנה היה

ברהט עד הרצח ויש קבלן שעבד איתו שם -בן דודו פואד אל הוזייל.

לשאלה האם ייתכן כי ב-1.12.10 היה ברהט, ענה כי נסע בסוף דצמבר.

לא יודע אם הנאשם מכיר את השם שלו היטב, הוא מכיר את המשפחה.

לשאלה כיצד מסביר כי בחקירתו במשטרה אמר לחוקרת כי הנאשם יודע את שמו וגם יודע שהוא חבר של בן דודו פאדי כי ראה אותו שותה אצלו קפה, ענה כי ידע שקוראים לו סאמי אבל לא את שם המשפחה.

מכיר את פאדי 6-7 שנים. מאשר כי יכול להיות שאם הנאשם היה רוצה להגיע אליו- היה עושה זאת דרך פאדי או עלי.

גם פאדי וגם עלי פנו אליו. מאשר כי אם הנאשם היה רוצה לזמנו לעדות יכול היה לעשות כן כי הוא מכיר אותו ואת משפחתו (פרו' עמ' 106 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר כי הנאשם העיד בבימ"ש כי הוא שולח אנשים כל הזמן ולא מוצאים את האדם שנהג ברכב, ושמאז האירוע לא נפגשו, ענה כי עד כמה שיודע- הנאשם היה עצור.

לא זוכר מתי לפני האירוע ראה את הנאשם לאחרונה. אולי שנים. לא זוכר, יכול להיות שהנאשם ראה אותו מהבית שלהם מרחוק, והוא לא יודע. לא זוכר מתי נפגשו לפני האירוע.

לשאלה כיצד מסביר כי בתצהיר ציין כי הנאשם אמר לו שנוסע לכפר סבא, ובמשטרה אמר כי לא יודע לאן הנאשם נסע, הלך לכיוון אייל וטירה, ענה כי הנאשם מטייל.

שותק כשנשאל כיצד מסביר את הסתירה בין תשובתו בתצהיר לפיה ידע שנוסעים לכפר סבא לבין חקירתו בה לא יודע לאן נוסעים (עמ' 107 ש' 1-32).

הנאשם אמר לו שיצאו לבלות, לטייל.

לשאלה למה בחקירה הכחיש שהנאשם אסף אותו ואמר לו שיוצאים לבלות, ענה כי בהתחלה הוא אמר שיבוא איתו למלא דלק.

לשאלה האם בשביל למלא דלק הוא מוכן לנהוג ללא רישיון, ענה כי זה היה ביציאה מטייבה, ואמר שיסעו למלא דלק.

לשאלה למה הנאשם עצר לו שיעלה לרכב, ענה כי הוא לא עצר לו אלא עצר להשתין. הוא ראה אותו ואמר לו לעלות לרכב אז עלה על ההגה. הוא עצר לו טרמפ.

לשאלה למה במשטרה מסר כי כשהוצע לו טרמפ אמר לנאשם שרוצה ללכת ברגל, ענה כי היה על המדרכה, וכשהנאשם עצר ואמר לו לעלות חשב שהוא עושה לו טובה בגלל שאין לו אוטו אז רצה להסביר לו שהוא אוהב ללכת ברגל. אחרי זה ביקש לנהוג.

הנאשם ראה אותו בלי אוטו ורצה לעשות לו טובה- אולי להקפיץ אותו לבן דודו או לבית שלו, אז אמר לו בתגובה שאוהב ללכת ברגל לשתות קפה ב"ארומה".

הוא אמר שיקפיץ אותו, חשב שהוא מתבייש, אז עלה לטרמפ (עמ' 108 ש' 1-32).

מצבו של הנאשם כשעלה לרכב היה רגיל מבחינת האלכוהול.

לשאלה למה במשטרה אמר שהנאשם היה שתוי ושם לב שענינו אדומות ועשה "שמיניות" בנהיגה ולכן פחד, ענה כי חשד בו בגלל העיניים שלו, לא היה בטוח, פחד.

מאשר כי בעברו 3 הרשעות על התחזות לאדם אחר זיוף והונאה. אמר כי הוא מישהו אחר פעם אחת, ופעם אחרת מישהו מילא דלק בויזה והתיק נפל עליו כי זה היה באוטו שלו.

היה בשלילה והתחזה לאחר. בתיק זה לא.

הוא התחזה לבן דודו שלו.

מכחיש כי הנאשם הציע לו כסף כדי שינהג. למה צריך לשלם לו?

אולי היו לנאשם בקבוקי בירה ברכב, לא זוכר (עמ' 109 ש' 1-32). במשטרה אמר שהוא (העד) לקח בקבוק ושתה. החוקרת לא כתבה.

הוא ביקש מהנאשם להתחלף בנהיגה, כי רצה לנהוג. לשאלה למה - שתק. אין לו תשובה, נהג. הנאשם בתגובה לא רצה להתחלף, לא זוכר אם התעצבן.

מאשר כי אמר במשטרה שגם הוא שתה בירה. לשאלה כיצד מסביר כי אמר במשטרה שהתחלפו בנהיגה כי הנאשם שתה אם גם הוא שתה- העד שתק.

הנאשם לא שילם לו ולא הציע לו כסף. הרישיון שלו (של העד) לא היה בתוקף משנת 2008.

הנאשם לא ידע על כך. לא זוכר אם אמר לו, זה קטע נסיעה קצר מטייבה לכפר סבא, אי אפשר לדבר הרבה, לא זוכר מה דיברו ומה היה (עמ' 110 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר שבמשטרה מסר שהנאשם אמר לו שהרישיון שלו לא בתוקף וכשהחוקרת שאלה כיצד הנאשם ידע על כך ענה לה כי אמר זאת לנאשם מיד בהתחלה, ענה כי אולי הנאשם ידע.

מסכים שזה מוזר שיש הרבה סתירות בין גרסתו במשטרה, בתצהיר ובבימ"ש.

מכחיש את גרסתו של הנאשם בבימ"ש לפיה הציג בפניו את רישיון הנהיגה שלו. אין לו רישיון להציג.

מאשר כי נסעו ברכב, הנאשם עצר בתחנת דלק בצור יגאל, קנה עוד בקבוקי בירה, המשיך לנהוג, עצר ליד "מגה" להשתין, ושם התחלפו בכפר סבא.

אין לו הסבר מדוע הנאשם התייחס לרכב הלבן שנסע מאחוריהם ואמר לו שיש ניידת לבנה מאחוריו, אם בכלל לא ידע שזו ניידת (עמ' 111 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר את ההבדל בגרסאות בינו לבין הנאשם כשהוא מעיד כי לא היו כלל שוטרים והנאשם מעיד שהיה מרדף משטרתי עם צ'קלקות ומערכת כריזה כלפיהם, ענה כי זה לא נכון.

מכחיש את גרסת הנאשם לפיה הנאשם צעק לו שיעצור, והוא לא עצר.

מכחיש את גרסת הנאשם לפיה נכנס ללחץ בעקבות המרדף המשטרתי וכך שהנאשם צרח עליו- ולכן נכנס בקיר.

לא היה שום שוטר שרדף אחריהם. היו רק הוא והנאשם במקום כ-5-7 דקות, לא היה אף אחד, אז הוא לקח מונית והלך הביתה.

לא עבר באור אדום, אולי כן, הוא לא זוכר, אבל לא היה מרדף.

מאשר כי אמר בחקירתו כי לא עבר באור אדום ושלא היו שוטרים, וכשנשאל למה שהנאשם יגיד זאת- אמר כי הוא יכול להגיד.

מאשר כי מסר במשטרה כי 5-10 דקות ישבו ברכב והתייעצו אם להזמין גרר, ובהמשך לקח מונית הביתה.

לשאלה כיצד מסביר את הסתירה בין גרסתו בבימ"ש לפיה הזמין לנאשם גרר והגיע עם חבר שלו שאת שמו אינו יודע- לבין גרסתו בחקירה בה אמר שלא הזמינו גרר כי לא היה להם כסף ורק הגיע הביתה ב-23:00, ענה כי החוקרת לא שאלה על גרר.

לשאלה כיצד מסביר כי החוקרת כן שאלה על כך בש' 262 "האם הזמנת לו גרר" והוא ענה לה שם כי לא היה לו מספיק כסף, ומדוע עכשיו בבימ"ש אומר שלא שאלה, ענה כי הזמין לא מכפר סבא אלא מטייבה.

מאשר כי גרסתו לפיה ישבו באוטו 5-10 דקות סותרת את גרסת הנאשם לפיה השוטרים היו אחריהם במרדף.

לשאלה למה לא שלח את הגרר למשטרה בלי להגיע לשם בעצמו, ענה כי לא ידע בדיוק מה העניין עם האוטו, ואם הוא נמצא בחניה רגילה או אצל המשטרה (עמ' 112 ש' 1-32).

לא זוכר מתי הגיע הביתה, מאוחר בלילה. אולי אפילו 24:00 או 01:00.

לשאלה כיצד מסביר כי טען שהיה דרוש בבימ"ש לתעבורה בת"א בשנת 2012 בעוד שיש לו בשנה זו רק תיק

בבימ"ש שלום בתל אביב, ענה כי קיבל עונש של 7 חודשי מאסר על עבירה משנת 2007 והתיק נמשך עד 2010.

לשאלה כיצד גרסתו מתיישבת עם כך שעונש זה לא הושת בגין עבירת תעבורה בסתירה לגרסתו, ענה כי חילקו את התיק לבימ"ש בשוקן ותל אביב.

לשאלה כיצד מסביר כי גז"ד האחרון מבימ"ש לתעבורה בת"א שרלוונטי למועד האירוע הוא מיום **17.6.10** זמן רב טרם התאונה, מדוע שיהיה עדיין דרוש, ענה כי לא ידע על מה הדיון. היו לו שני משפטים - בשוקן ובת"א.

לשאלה מדוע הוא שותק כשהחוקרת שואלת אותו בכמה הזדמנויות מדוע הוא לוקח על עצמו תיק שלא שלו, ענה כי היא לא האמינה לו, אמרה לו 5-6 פעמים שזה לא הוא שנהג אז שתק, מה יכול להגיד לה (עמ' 113 ש' 1-26).

לשאלה כיצד מסביר כי החוקרת אומרת לו שהנאשם מעולם לא אמר שהוא היה איתו באותו יום ושאלה אותו למה הסכים לחתום על תצהיר של עבירות שלא ביצע והוא עדיין שתק על כך, ענה כי החוקרת לא האמינה לו- אז שתק.

אין לו הסבר לפער בין הגרסאות בינו לבין הנאשם, ולכך שהנאשם נקב בשמו של **אחמד מסארווה** כמי שנסע איתו. לא יודע למה לא נקב בשמו.

אולי אמר לחוקרת שירה שאיימו עליו, כן.

בתיק הזה לקחו אותו למשטרת טייבה ולשם באו שני שוטרים מתחנת כ"ס ולקחו אותו לחקירה.

השוטר יוסי בא אליו כי הוא מכיר את הבית שלו, ואמר שמחפשים אותו כבר כמה ימים (עמ' 114 ש' 1-26).

בחקירה חוזרת העיד כי התחלף עם הנאשם בנהיגה בכפר סבא. הוא אסף אותו בטייבה, ועצרו ברמזור אחרי קבר בנימין בצד ימין.

מאשר כי השוטר יוסי דוקרקר בא לקחת אותו לקחת אותו לחקרה, ומכיר אותו כאיש משטרה. מכיר את כל תחנת טייבה כי יש לו הרבה תיקים שם.

יוסי היה בא לאחיו איוב ונכנס לבית, וגם עשה חיפוש בבית ונמצאו אקדחים ונשק. הוא מכיר את המשפחה (עמ' 115 ש' 1-32).

מכיר את יוסי לפני האירוע ויוסי יודע שהוא לא מסוכסך עם משפחות הפשע, ושהוא בחור בסדר (עמ' 116 ש' 1-2).

כן הוגשו בהסכמה תצהירו של סאמי אל הוזייל (**ת/1**), הודעתו במשטרה (**ת/2**) ושני דיסקים של תיעוד חקירתו במשטרה (**ת/3**).

בחקירתו הראשית העיד כי למחרת התאונה, שארעה ביום **17.12.10**, בא אליו סאמי, ואמר לו שהוא והנאשם נסעו ועשו תאונה, סאמי נהג ברכב והנאשם נעצר. ביקש שיודיע להורים שלו שהנאשם עצור, שידאגו לו.

כששאל את סאמי מה קרה- הוא אמר שעשו תאונת דרכים, ושהוא נהג והנאשם ישב לידו. הוא עזב את המקום, ואת הנאשם לקחו לתחנה עם האוטו.

לא יודע למה אחרי התאונה לקחו אותו למשטרה ולא לבית חולים. שאל את סאמי, הוא אמר שיספר להוריו, וכך עשה.

סאמי בא אליו למחרת בערב.

ידע שהוגש כתב אישום נגד הנאשם, בו נכתב כי הוא הנהג (עמ' 116 ש' 1-32).

לשאלה למה לא הלך למשטרה, ענה כי אצלם במגזר זו בעיה אם אדם עובד ויש לו ילדים הוא לא רוצה בעיות עם אף אחד, ולא רוצה להסתכסך.

במגזר ובתרבות שלהם אם ילך למשטרה ויגיד דברים על אדם אחר אז יעשו להורים שלו ולו בעיות.

ידע שהנאשם היה עצור בהתחלה אבל לא יכול ללכת למשטרה.

כשסאמי בא אליו - הוא נראה מודאג.

לא ביקש מסאמי כסף בנוגע לאירוע עם הנאשם ולעורך דין.

לשאלה האם היום כשבא ומעיד שסאמי הוא הנהג- הוא לא מפחד להסתבך, ענה שלא (עמ' 117 ש' 1-32), כי סאמי לקח על עצמו את התיק וכבר הודה בעצמו, אבל הוא לא יוכל להלשין עליו אם לא מודה.

הוא מפסיד יום עבודה בשביל לבוא להעיד בבימ"ש. הוא עובד בחברת חשמל אורות רבין.

בחקירה נגדית נשאל כיצד מסביר את הסתירה בין עדותו לפיה סאמי בא אליו למחרת האירוע לעדות סאמי שמעיד שבא אליו אחרי כמה חודשים, ענה כי יודע שסאמי בא אחרי יום וסיפר לו. הוא אמר לסאמי שיספר להורים שלו על התאונה.

מכחיש את גרסת סאמי במשטרה לפיה כשסיפר לו על התאונה אמר כי הנאשם כל הזמן עושה צרות להוריו והוא שתוי, ואם הנאשם יגיד לו משהו- שיתקשר אליו.

מכחיש את גרסתו של סאמי לפיה אמר לו כי יחזיר לו את 3,000 ₪ שלקח ממנו אם יבוא ויעיד שהוא נהג.

מכחיש שאמר לסאמי כי עו"ד של הנאשם אמר שיקבל רק שנה.

סאמי הוא שפנה אליו קודם, ולא הוא אל סאמי (עמ' 118 ש' 1-29).

לשאלה כיצד מסביר את הסתירה בין גרסתו זו לגרסתו של סאמי בתצהיר, כי לפני חודשיים פנה (העד) אליו ואמר לו שהנאשם עומד למשפט והודה במעשה לא עשה ורוצה שיספר את האמת, ענה כי סאמי מדבר על היום למחרת האירוע.

מכחיש את האמור בתצהיר של סאמי לפיו ביקש שיבוא וייקח את התיק על עצמו.

מכיר את הנאשם היטב מילדות. הוא סיפר להוריו של הנאשם שהוא היה מעורב בתאונה ועצרו אותו, ולא סיפר להם שסאמי עשה את התאונה.

העדיף להגן על חבר שלו ולא על בן דוד שלו. הוא לא היה עד תביעה נגד אף אחד בחיים שלו (עמ' 119 ש' 1-24).

7. ביום 29.3.15 התקיים דיון בבקשה לגילוי ראיה חסויה במ/1 (על פי תעודת חסיון מיום 18.2.15) - ועל פי החלטתי מאותו יום המהווה חלק בלתי נפרד מהכרעת דין משלימה זו - נדחתה עתירה זו.

8. דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי לראיה הנוספת- עדותו של סאמי אל הוזייל, הגעתי לכלל מסקנה כי לא זו בלבד שאין בה כדי לשנות ממסקנות הכרעת הדין שניתנה בעניינו של הנאשם, כי אם יש בה כדי לעבות, לחזק ולסייע לראיות נגדו אף יותר.

א. ראיות נוספות לאחר שלב הכרעת הדין

ניהול ההליך הדיוני התקין בבית המשפט מחייב שמירה על הכללים הקובעים את סדר הבאת הראיות, ובכלל זה העיקרון לפיו אין להגיש ראיות חדשות לאחר שנשתיים שלב ההוכחות, לא כל שכן- לאחר שניתנה הכרעת הדין.

סמכותו של בימ"ש להתיר הבאת ראיות נוספות לאחר הכרעת הדין וטרם גזר הדין, טרם "קם בימ"ש מכיסאו", שואבת כוחה מהוראת **סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982**, בנוגע לשלב בו סיימו בעלי הדין בהבאת ראיותיהם, כדלקמן-

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל

הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט.

וכפי שנקבע בע"פ 951/80 יצחק קניר נ' מדינת ישראל, לה (3) 505 (הגם ששם דובר בהבאת ראיה נוספת לאחר סיכומים וטרם מתן הכרעת דין-נ.ב.) -

"כפי שברור ממה שאמרתי לעיל, דעתי היא, שאין להגביל את סמכותו של בית המשפט, לפי סעיף 150, לפרק זמן שבין גמר הבאת הראיות על-ידי בעלי הדין לבין הסיכומים, אלא סמכות זו נתונה לבית המשפט, כל עוד לא גמר את מלאכתו ולא נתן את פסק הדין. הנשיא המלומד בבית המשפט המחוזי ציין, שעל-פי הלכת בית המשפט העליון "שופט אפילו השמיע פסק דין אך עדיין לא קם מכסאו באותו יום עבודה, עדיין הוא שולט בפסק דינו ויכול למשכו אליו בחזרה, לבטלו או לשנותו כפי שייטב בעיניו". בדבריו אלה בוודאי התכוון הנשיא המלומד להלכה שנפסקה בבג"צ 63/74 ובהמ' 464/65, 465 ולאחרונה בע"פ 344/79"

ובהמשך-

"השימוש בסמכות לראיות נוספות צריך להיעשות במקרים יוצאים מהכלל ולא על נקלה, וזאת, בין היתר, כדי לנטוע בלב המנהלים את המשפט מטעם המדינה את רגש האחריות ואת הצורך להיזהר, באופן ששגיאה ושכחה, שהם דברים אנושיים, יצטמצמו כמעט עד אפס."

(ראו גם: י' קדמי **על סדר הדין בפלילים** (חלק שני) מהדורת תשס"ט-2009, עמ' 1494-1495 ועמ' 1559).

בנסיבות אלה, הגם שניתנה הכרעת דין בעניינו של הנאשם - הרי שבימ"ש טרם סיים מלאכתו הואיל וגזר דינו טרם ניתן.

ככל שמדובר בהבאת ראיות בשלב מאוחר של ההליך כך ייעתר בימ"ש במשורה לבקשות כגון דא, וכפי שנקבע בע"פ 5874/00 ארנלדו לזרובסקי נגד מדינת ישראל, נה (4) 249-

"סמכותו של בית-המשפט בערכאה הדיונית - להתיר הבאת ראיות נוספות על-פי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] - משתרעת גם על השלב שבו כבר ניתנה הכרעת-דין, ובטרם ניתן גזר-הדין. אולם ברי כי ככל שהליך הבאת ראיות נוספות הינו חריג לסדר הדין המקובל, קל וחומר שכך הוא בשלב שלאחר מתן הכרעת-הדין, וככל שההליך השיפוטי מתקרב אלי סיום. מכאן, שככל שהבקשה להבאת ראיות נוספות מתאחרת בהתייחס לשלב שאליו הגיע ההליך השיפוטי, כך תהא נדירה וחריגה יותר היזקקות בית-המשפט להפעלת

סמכות כזו, והדבר ייעשה רק מקום שהעניין נדרש לעשיית צדק ולמניעת עיוות דין..."

הבאת ראיה נוספת בשלב זה הינה בבחינת **חריג**, שעליה להיבחן בדומה לשיקולים המנחים את ערכאת הערעור בבקשה כגון דא (פרשת לזרובסקי שלעיל, עמ' 259 פסקאות ג-ד), ואפשרית מטעמים של עשיית צדק ומתן הזדמנות הוגנת לנאשם להתגונן, תוך שקילת שני שיקולים עיקריים שעניינם- האם היה באפשרותו של הצד המבקש להסתמך על הראיות הנוספות במהלך ניהול ההליך, וכן- מהן טיבן של הראיות הנוספות והסיכוי כי אלו יביאו לשינוי תוצאותיה של הכרעת הדין (ראו: ע"פ 10830/02 מדינת ישראל נגד פלוני פ"ד נ"ח(3) 823-שם פסקה 13).

כבר נקבע בפסיקה כי הואיל ומדובר בשלב מאוחר של ההליך הפלילי, לאחר שכבר בוצעו הכרעות עובדתיות ומשפטיות בעניינו של הנאשם, הרי שעל השיקולים להיות כבדי משקל, ובכלל זה: האם הייתה הראיה הנוספת בהישג ידו של המבקש במהלך ניהול ההוכחות, עקרון סופיות הדין, טיבה של הראיה וסיכוייה להביא לשינוי בתוצאות המשפט.

וכך נקבע בע"פ 2480/04 סימסה ליביו נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 21.4.05)-

"בטרם החלה שמיעתם של שלושת הערעורים, הונחה בפנינו בקשתו של עו"ד מ' ישראל....להגשתן של שתי ראיות נוספות. כידוע, בבקשות מסוג זה מצווה בית משפט שלערעור לשים לנגד עיניו את הכלל בדבר סופיות הדין, ומכלל זה הוא יחרוג מקום שמתקיימים שניים: המערער לא היה יכול להשיג את הראיות הנוספות במהלך הדין בפני הערכאה הדיונית, ויש בראיות אותו פוטנציאל אשר עשוי לשנות את תוצאתו של ההליך השיפוטי (ראו ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5), 289, 296; ע"א 4272/91 ברבי נ' ברבי, פ"ד מח(4), 689, 698)."

בנסיבות שבפניי - היה בהישג ידו של הנאשם להביא את הראיה הנוספת במהלך ניהול המשפט, קל וחומר מקום בו מדובר בחלוף זמן ניכר של למעלה מ-4 שנים למן האירוע ועד היום.

ראשית, עסקינן באדם המוכר לנאשם (לפי הטענה), שנסע ביחד עמו ברכבו.

בעדותו בבימ"ש ובמשטרה מאשר **סאמי** כי הוא מכיר את הנאשם על רקע חברותו עם פאדי ג'היים, בן דודו של הנאשם, מזה כ-7-6 שנים (**ת/2** ש' 91-104; פרו' עמ' 106) ואף פגש אותו אצל פאדי כשישבו ושתו קפה ביחד (**ת/2** ש' 120).

למען הסר ספק, סאמי מעיד במשטרה כי הנאשם הכירו גם בשמו (**ת/2** ש' 119-120).

סאמי אף מאשר בעדותו כי היה בקשר עם **עלי**, אחיו של הנאשם, ו**פאדי**, בן דודו של הנאשם (עמ' 106 ש' 106).

23-28), ועל כן ברצונו של הנאשם- יכול היה להשיגו ולהביאו לעדות (פרו' עמ' 106 ש' 23-31), זאת בניגוד לעדותו של הנאשם לפיה ניסה לטעון כי שלח אנשים פעמים רבות לביתו על מנת לנסות ולדבר עם נהג הרכב- אך לא ראה אותו מאז האירוע, ואינו מצליח לאתרו (פר' עמ' 47 ש' 5-14).

למותר לציין כי לא זו בלבד שהנאשם לא הביא עד זה במהלך המשפט, אלא אף נקב בשמו של אדם אחר בשם "**מוחמד מסארווה**" כמי שנהג ברכבו (ת/18 ש' 29-30; פרו' עמ' 44 ש' 12-21. ראו להלן).

שנית, בחקירתו במשטרה מעיד סאמי כי פגש בנאשם במהלך הזמן שחלף, כשלושה חודשים עובר לחקירתו במשטרה (ת/2 ש' 302-303) וכי האחרון אמר לו שמתנהל משפט, הטיח בו כי "אינו דואג לו", וסאמי בתגובה ענה לו כי לא ידבר אליו כאילו חייב לו (ת/2 ש' 292-294).

שלישית, פאדי עצמו מעיד בבימ"ש כי סאמי פנה אליו למחרת האירוע, והיה עמו בקשר (פרו' עמ' 116 ש' 11-15).

כל אלו סותרים לחלוטין את טענת הנאשם, לפיה לא הביא את "מוחמד" לתחנת המשטרה כיוון שלא ראה אותו מאז האירוע (פרו' עמ' 45 ש' 26), חרף טענתו לפיה אין לו בעיה לקחת שוטרים וללכת לביתו של "מוחמד" (עמ' 45 ש' 23, ש' 29-30).

עם זאת, אין חולק שסוגיית זהותו של נהג הרכב נשוא כתב האישום הינה כבדת משקל, אקוטית ומהותית, עליה נסוב חלקה הארי של הרשעת הנאשם, שאלמלא נהג הנאשם ברכב בעת האירוע- לא ניתן לייחס לו את עבירות התעבורה (העבירות כלפי השוטרים- נותרות על כן).

לאור האמור, והגם שאין בה כדי לבטל את הכרעת הדין בעניינו, יש לראיה הנוספת הנטענת פוטנציאל לשנות באופן מהותי ממסקנות הכרעת הדין מעצם טיבה, ומטעם זה בלבד- הותרה הבאתה.

ב. מהימנותו של העד סאמי אלהוזייל

עדותו של **העד סאמי אל הוזייל** (להלן: "**סאמי**"), הותרה רושם בלתי מהימן ובלתי אמין בעליל, כאשר בחינת מכלול גרסאותיו בתצהיר (ת/1), במשטרה (ת/2-3) ובבית המשפט, מעלה מקבץ פערים, סתירות ופירכות כה מהותיות, עד כי איני יכולה לשוות לה משקל של ממש.

גרסאות אלה אף אינן מתיישבות עם גרסת **הנאשם** עצמו.

יש לציין כי בסיבות הגעתו של סאמי לעדות, כ-4 שנים לאחר קרות האירוע ופתיחת ההליך הפלילי, לוטות בערפל, ורב הנסתר בהן על הגלוי.

מן המפורסמות הוא כי מקום בו עד השתהה וכבש גרסתו, הרי הוא חשוד מטבע הדברים על אמיתותה. וכך

מובא בספרו של המלומד קדמי-

"ככלל, "עדות כבושה" היא עדות, שהעד מוסר אותה בבית המשפט, "כבש" אותה בליבו על אף שהיא רלוונטית וברת משקל לעניין, ולא גילה אותה אלא בשלב מאוחר...הכלל הוא: עדות כבושה, ערכה ומשקלה מועטים ביותר, משום ש"הכובש עדותו" חשוד מטבע הדברים, על אמיתותה. זאת, כל עוד אין בפיו הסבר משכנע: על שום מה נכבשה העדות עת רבה ומדוע החליט העד לחשפה. ניתן הסבר מתקבל על הדעת ל"כבישת" העדות, רשאי בימ"ש ליתן בה אמון ולהעניק לה את המשקל הראייתי המתחייב בנסיבות"
(י' קדמי על הראיות (חלק ראשון), תש"ע-2009, עמ' 501-500)

ויודגש כי אין בכבישת העדות לכשעצמה כדי להפחית ממשקלה אלא רק בהעדר הסבר סביר לכך, כפי שנקבע בע"פ 10830/02 מדינת ישראל נגד פלוני, פ"ד נ"ח(3) 823 -

"כפי שנפסק לא אחת בבית משפט זה, כבישת עדות כשלעצמה מפחיתה ממנהימנותה רק בהעדר הסבר מתקבל על הדעת לכבישת העדות. כאשר קיים הסבר כזה, אין כבישת העדות משמשת בדרך כלל נימוק כנגד מהימנותה של העדות [ראו, למשל: ע"פ 202/56 פרקש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא 677, 681; ע"פ 396/84 פיאקה נ' מדינת-ישראל, פ"ד לט(1) 533, 536 - 537; ע"פ 185/88 מדינת-ישראל נ' יהלום, פ"ד מג(1) 541, 549 - 551]."

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו מדובר בעדות המהותית ביותר בתיק זה, הנסובה סביב שאלת זהות נהג הרכב שביצע את העבירות נשוא כתב האישום.

בעניינו, לא זו בלבד ש**סאמי אינו** מספק הסבר סביר לכבישת עדותו בנסיבות אלה במשך השנים שחלפו, אלא שתוכן עדותו מגומגם, אינו קוהרנטי, ומעורר חשד ממשי כי קיימים מניעים פסולים וזרים מאחורי עדותו, חשד המתחדד נוכח העובדה לפיה גם יתר העדויות בתיק אינן עולות בקנה אחד עם היותו נהג הרכב.

מעדותו של סאמי עצמו עולה כי **עו"ד מגורי**, שערך את תצהירו, והחוקרת **רס"ר שירה בכר** שחקרה אותו במשטרה- לא האמינו לגרסתו (**ת/2** ש' 322-320; עמ' 113 ש' 24 ועמ' 114 ש' 5).

עוד עולה מפיו כי בעברו של עד זה הרשעות בגין התחזות לאחרים, הונאה וזיוף לצד הרשעות בתעבורה (**ת/2** ש' 345-346; עמ' 109 ש' 8-17), וכי בעברו התחזה לבן דודו (עמ' 109 ש' 19-20; **ת/2** ש' 357-359).

בחקירתו במשטרה נשאל סאמי מספר פעמים ע"י החוקרת מדוע הוא "לוקח על עצמו" תיק לא לו (**ת/2** ש' 284-287, ש' 367-369, ש' 372) ובתגובה לכך- סאמי שותק, ואף בבית המשפט אינו יודע להסביר התנהלות זו (פרו' עמ' 113 ש' 22-32 ועמ' 114 ש' 1-5).

גם משנשאל בחקירתו מה תגובתו לכך שהנאשם לא נקב בשמו מעולם כנהג הרכב- ענה סאמי **"אז למה**

הבאתם אותי" (ת/2 ש' 365-366)

נדבך נוסף המחזק את חוסר מהימנותו של סאמי נוגע לעובדה לפיה הוא אינו האדם שבשמו נוקב הנאשם כמי שנהג ברכב, אלא נוקב בשמו של "מוחמד מסארווה" (ת/18 ש' 26-30; פרו' עמ' 44 ש' 12-21).

זאת ועוד, הנאשם חוזר ונוקב בשמו של מוחמד מספר פעמים במהלך עדותו בבימ"ש ובמשטרה ומתאר את מקום מגוריו (ת/18 ש' 27-31; פרו' עמ' 44 ש' 13, עמ' 18, עמ' 45 ש' 22).

למען הסר ספק, סאמי מכחיש במפורש כי התחזה לאדם בשם "מוחמד מסארווה" ואף "מסביר" כי הואיל וזה אינו שמו של בדואי, אזי היה "מתגלה" (ת/2 ש' 357-359), ונותר ללא הסבר לכך שהנאשם נקב בשם האמור כמי שנהג ברכב באירוע (ת/2 ש' 362; עמ' 114 ש' 6-9).

יש לציין כי הנאשם לא העיד, לאחר העדתו של סאמי, ולא הסביר את הפער האמור בגרסתו.

ג. סתירות פנימיות בגרסאותיו של סאמי

לגופו של עניין, השוואת גרסאותיו של סאמי בתצהיר (ת/1), במשטרה (ת/2) ובבימ"ש, מעלה סתירות פנימיות כה רבות ומשמעותיות, עד כי אין מנוס ממתן משקל אפסי לעדותו.

כבר בראשית הודעתו במשטרה טוען סאמי כי "אינו זוכר" מה עשה ביום **17.12.10** (יום האירוע- נ.ב.), זאת חרף העובדה כי הובא לחקירה במיוחד בגין אירוע זה, שהתרחש במועד האמור, ואף הוזכר על כך (ת/2 ש' 79-82).

במשטרה ובבימ"ש מוסר סאמי כי למחרת האירוע, ביום **18.12.10**, היה ברהט ועבד אצל דודים שלו (ת/2 ש' 81-84; עמ' 105 ש' 28, ש' 32) זאת בניגוד גמור לעדותו של פאדי (ע"ה/2) לפיה בא לדבר עמו ביום זה (עמ' 118 ש' 9-10), ובסתירה לגרסה אחרת שמסר סאמי לפיה לא היה ברהט ביום 18.12 אלא רק בסוף חודש דצמבר 2010 (פרו' עמ' 106 ש' 3, ש' 8).

אופן לקיחת האחריות מצדו של סאמי על הנהיגה באירוע אף הוא תמוה. וכך מצהיר -

"אוסמה (הנאשם - נ.ב.) ביקש שאספר לבית המשפט את האמת וכי הוא מבין שאני הבן אדם שהיה איתו וזאת מבירור שערכו המשפחה שלו, אני לא יודע איך"
(ת/1 סעיף 4)

דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם הטענה לפיה היה זה סאמי שנהג ברכב לצד הנאשם, אחרת-כיצד ייתכן

כי הנאשם "הבין" בדיעבד כי הוא האדם שנהג ברכבו, וזאת- "מברור" שערכו בני משפחתו(!).

יתרה מכך, מהתצהיר עולה כי רק לאחר שחרורו של הנאשם ממעצר ופגישתו עם סאמי -"הבין" סאמי "בדיוק באיזה אירוע מדובר" (ת/1 סעיף 5).

אופן קרות התאונה בנסיבות אלה אינו אמור להותיר כל ספק בליבו של סאמי לגבי "זכירת" האירוע בו מדובר.

בהעדר כל טענה בדבר נסיעה משותפת נוספת של הנאשם וסאמי, ברכבו של הנאשם, במהלכה היו אף מעורבים בתאונת דרכים קשה - נותרת טענתו של סאמי לפיה כביכול רק לאחר פגישה עם הנאשם **הבין** באיזה אירוע מדובר, כמו גם הטענה כי הנאשם הבין רק בדיעבד מברור בני משפחתו כי הוא שנהג ברכב- בלתי סבירה ובלתי הגיונית בעליל.

דברים אלה מתחדדים נוכח טענתו של סאמי לפיה טרם התאונה לא זוכר כמה זמן לא פגש בנאשם, אולי שנים (עמ' 107 ש' 10-21), סממן שגם בו יש כדי לייחד אירוע זה.

המשך גרסתו של סאמי בתצהיר, לפיה "תפס" טרמפ עם הנאשם ביציאה טיבה, באומרו כי הוא נוסע לכפר סבא, ולאחר שהתחילו לנסוע - ביקש מהנאשם להתחלף בנהיגה כיוון שראה שקנה בירות (ת/1 סעיפים 6-7)- אף היא נסתרת מכל וכל בגרסתו בבימ"ש.

מעל דוכן העדים מעיד סאמי אודות שתי עצירות במהלך הנסיעה, שזכרן לא בא בתצהיר, כשבתחילה עצרו בתחנת הדלק בצור יגאל-שם קנה הנאשם בקבוקי בירה, ולאחר מכן-עצרו ליד "מגה" בכפר סבא, שם הטיל הנאשם מימיו (פרו' עמ' 111 ש' 17-21, ש' 23-24).

מעדות זו עולה כי רק בתום העצירה השנייה התחלפו בנהיגה.

במשטרה טען סאמי כי לא ידע לאן מועדות פניו של הנאשם בנסיעה, אלא נסע לכיוון קיבוץ אייל וטירה, וכי הנאשם אמר לו שהולך למלא דלק (ת/2 ש' 133-131), זאת בניגוד לגרסתו בתצהיר ובבימ"ש לפיה אמר לו הנאשם כי נוסע לכפר סבא (עמ' 93 ש' 20-24).

למותר לציין כי סאמי מעומת עם סתירה זו בבימ"ש, ושוותק (פרו' עמ' 107 ש' 22-30).

סאמי סותר עצמו אף בנוגע לסוגיית שכרותו של הנאשם.

במשטרה מעיד כי **מיד** עם עלייתו לרכב - שם לב כי **הנאשם שתוי** (ת/2 ש' 111-112) ו**שיכור** (ש' 116) **עיניו היו אדומות** ו"**עשה שמיניות בנהיגה**" ועל כן פחד (ת/2 ש' 114, ש' 133), ואילו בבית משפט טען כי הנאשם היה במצב "**רגיל**" מבחינת אלכוהול בעת שעלה לרכב (פרו' עמ' 109 ש' 1-4), ורק לאחר שעומת עם דבריו במשטרה -טען כי "**חשד**" שהנאשם היה שתוי, אך לא היה בטוח (פרו' עמ' 109 ש' 7).

בתצהירו - סאמי כלל אינו מציין זאת, למעט העובדה לפיה הנאשם קנה בירות.

גרסתו של סאמי לפיה היה הנאשם במצב "רגיל" נסתרת מניה וביה בעדויות השוטרים כולם, מהן עולה כי הנאשם היה שיכור מאוד, נדף מפיו ריח חריף וברור של אלכוהול, הודה בפניהם ששתה, השתולל במקום האירוע ובתחנה, זרק בקבוק בירה על השוטר גרידי, סרב להיכנס לניידת, הכשיל בדיקות לגילוי אלכוהול, והתנהג לאורך כל האירוע בצורה משוללת כל רסן (פרו' עמ' 13 ש' 7-8; **ת/8**; עמ' 15 ש' 6-13; **ת/7**; עמ' 15 ש' 19-21; עמ' 17 ש' 11; **ת/5**; עמ' 15 ש' 22; עמ' 14 ש' 5-7; פרו' עמ' 19 ש' 16-28; עמ' 20 ש' 10-11; פרו' עמ' 29 ש' 7-8; עמ' 30 ש' 1; עמ' 32 ש' 15-17; **ת/20**; עמ' 31 ש' 27-28; עמ' 31 ש' 11-14; **ת/22**; פרו' עמ' 35 ש' 10-13; **ת/15**, **ת/17**; פרו' עמ' 26 ש' 6-9; **ת/16**; פרו' עמ' 16 ש' 19-21).

גם בנוגע לקיומה של ניידת משטרה באירוע- סותר עצמו סאמי בעדותו באופן משמעותי. בתצהיר מציין כי באזור ה"מגה" בכפר סבא הייתה ניידת לבנה לגביה אמר לו הנאשם כי היא נוסעת אחריהם (**ת/1** סעיף 9), ואילו בעדותו הראשית בימ"ש- כלל אינו מאזכר קיומה של ניידת זו (פרו' עמ' 93 ש' 28-31; עמ' 94 ש' 1-2; עמ' 99 ש' 28-31).

הסברו של סאמי לפער זה הינו כי לא היה מחסום ולא נעצרו, ועל כן לא אזכר זאת בעדותו, אולם מש"הסבר" זה אינו עולה בקנה אחד עם העובדה שכן ציין פרט זה בתצהיר- טען כי כלל לא היה בטוח שמדובר בניידת משטרה, כיוון שהייתה בצבע לבן בלבד (פרו' עמ' 100 ש' 1).

בנוסף, בתצהיר ובחקירה מציין סאמי כי "עשה" תאונה כעבור כ-300 מטרים, כשהרכב בו נהג החליק, ללא אזכור של מרדף משטרי, ואף מציין מפורשות כי במקום "**לא היו שוטרים**" כלל (!) (**ת/1** סעיפים 10-12), וכי "**לא ראיתי שוטרים**" ו"**לא הייתה משטרה**" (**ת/2** ש' 209, ש' 211, ש' 271).

פשיטא כי דברים אלה סותרים מניה וביה הן את עדות הנאשם -המתאר הפעלת צ'קלקה ונסיעה של ניידת אחריהם, והגעת השוטרים למקום התאונה, והן של **השוטרים**-המתארים מרדף משטרי ממושך, הכולל הפעלת אור כחול מהבהב ומערכת כריזה כדי לעצור את רכב הנאשם, שנהג בפראות ותוך סיכון חיי אדם, והגעתם למקום התאונה מיד עם התרחשותה.

יתרה מכך, הנאשם מעיד במפורש בחקירתו במשטרה כי "**אני לא ברחתי, הנהג ברח**" (**ת/18** ש' 61-62), ולשאלה למה לא עצר למשטרה- ענה "**אין לי מושג**" (שם, ש' 64).

חוסר אמינותו של סאמי מתבלט נוכח סתירות פנימיות רבות נוספות.

כך למשל, בתחילה הכחיש במשטרה כי נהג במהלך 4-5 השנים בהן נשלל רישיון הנהיגה שברשותו, ומיד לאחר מכן הודה כי נהג ונתפס למעצר פעמיים לאחר מכן (**ת/2** ש' 63-72).

במשטרה ציין, כי ברכב היו שני בקבוקי בירה מסוג "היינקן" בכיסא האחורי של הרכב, וכי בין רגליו של הנאשם היה בקבוק בירה פתוח (ת/2 ש' 151-142), ואילו בבימ"ש טען כי אינו זוכר אם לנאשם היה בקבוק בירה ברכב, וכי אמר לחוקרת כי הוא עצמו לקח בקבוק ושתה - אך היא לא כתבה זאת (עמ' 109 ש' 29-32 ועמ' 110 ש' 1) - טענה שלא מופיעה בחקירה או בתצהיר.

בבימ"ש מנסה סאמי לטעון כי כלל לא קרא את התצהיר בפני עו"ד מגורי ובחקירתו במשטרה, וכי לראשונה קרא אותו בבית המשפט (פרו' עמ' 101 ש' 22-25), ואולם מיד לאחר מכן מוצגת בפניו מעל דוכן העדים תיעוד חקירתו במשטרה בה נראה כשתצהיר בידיו.

אף בשלב זה עומד סאמי על כי לא קרא את התצהיר וטוען כי היה בידיו אך החוקרת לא נתנה לו לקרוא אותו (פרו' עמ' 102 ש' 4-6), טענה המופרכת מיד מכל וכל עת נראה כשהוא מעביר עמודים בתצהיר, קורא אותו, ועקב עם אצבעו ומאלצת אותו להודות כי קרא את התצהיר למעצר בחקירתו במשטרה (פרו' עמ' 102 ש' 7-14).

גם התנהלותו לאחר קרות התאונה, אינה מתיישבת כלל עם הסבירות, ההיגיון השכל הישר וניסיון החיים, כאשר לאחר התאונה עזב את המקום, כשהוא מותיר את הנאשם ברכב המושבת (לטענתו) ולקח מונית בחזרה לטירה. בהגיעו לשם מצא "חבר", ביקש כי יחזור איתו למקום התאונה, וכשהגיעו למקום - לא היו שם הנאשם או הרכב (ת/2 ש' 257-269; פרו' עמ' 94 ש' 1-32).

אף משהגיע למקום התאונה, ולא מצא שם את הנאשם ו/או את הרכב, ביכר סאמי לחזור לביתו מבלי לברר מה עלה בגורל הנאשם, ומבלי ליידע איש בנעשה (פרו' עמ' 95 ש' 1-22).

משעומת עם התנהלותו הבעייתית, הסביר סאמי ש"היה מבולבל" כביכול בעטיו של רצח אחיו, אולם רצח זה- התרחש רק כעבור 3 חודשים לאחר התאונה (!) (עמ' 95 ש' 22-32 ועמ' 96 ש' 11).

לחילופין ולאחר שנותר ללא הסבר לאי פנייתו למשטרה - "נזכר" בשיהוי כי היה דרוש לחקירה בגין תיק תעבורה בת"א, ועל כן לא התייצב במשטרה (פרו' עמ' 97 ש' 2-10), טענה שלא התיישבה עם העובדה כי מגיליון רישומו הפלילי עולה שתיק התעבורה האמור הסתיים ביוני 2010-כחצי שנה עובר לתאונה (פרו' עמ' 113 ש' 6-21).

בנוסף, למרות שסאמי מתאר כי הכיר את נהג המונית מטירה לדבריו (פרו' עמ' 94 ש' 10-12), ויודע היכן מתגורר (ש' 23), הוא לא ידע לנקוב בשמו (עמ' 94 ש' 12-14), ותמוה מזה - לא ידע לנקוב בשמו של "החבר" שפגש בטירה ושממנו ביקש כי יחזור איתו למקום התאונה (!) (פרו' עמ' 94 ש' 16-25).

יודגש כי בתחילה מתואר אותו אדם כ"חבר" (עמ' 94 ש' 16) ומיד לאחר מכן שכשנשאל לשמו טוען כי אינו יודע את שמו, וכי "לא מכיר אותו" (עמ' 94 ש' 25).

נוכח גרסה זו, תמוה מדוע סאמי מצא לנכון לבקש טובה משמעותית דווקא מאדם זה, אותו לטענתו אינו מכיר,

וביחד עמו ועם רכבו- לנסוע לכפר סבא בשעות הלילה המאוחרות (עמ' 94 ש' 25-28).

ד. סתירות בין גרסתו של סאמי לגרסת הנאשם

מלבד תמיהות ופירויות אלה המתגלעות בין גרסאותיו של סאמי, הרי שאלו כאין וכאפס לעומת הפערים והסתירות העולים נוכח השוואת גרסתו לזו של **הנאשם**.

גרסאותיהם של השניים לגבי אופן התרחשות האירוע, הינן כה שונות, עד כי למעשה מדובר בשני אירועים שונים בתכלית.

על פי גרסתו של **הנאשם** בבימ"ש ובמשטרה, בעת שעלה הנהג לרכב- הציע לו סכום של **200 ₪** על מנת שינהג ברכבו, וכך אף אמר לשוטרים במקום התאונה (**ת/8**; **ת/18** ש' 46-47; פרו' עמ' 51-52).

עם זאת, **סאמי** מכחיש טענה זו במפורש מכל וכל בעדותו (פרו' עמ' 109 ש' 21-24; עמ' 110 ש' 18-22; **ת/2** ש' 336), ואף אינו מאזכר זאת כשנשאל מה הרוויח מנהיגה עבור הנאשם (**ת/2** ש' 190-192).

בנוסף, לטענת הנאשם הוא שהציע לנהג (כאמור- "מוחמד") לנהוג ברכבו מיוזמתו (**ת/18** ש' 43-47) בעוד שאלבא **דסאמי**- הייתה זו יוזמה שלו- כיוון שפחד מנהיגתו של הנאשם בהיותו שתוי, וזאת בניגוד לרצונו של הנאשם (פרו' עמ' 110 ש' 2-9; **ת/2** ש' 180-181).

סתירה מהותית נוספת בין גרסאותיהם עולה נוכח תיאוריהם את מעורבות המשטרה באירוע.

הנאשם מתאר כי חלפו על פני ניידת משטרה, וכשזו הפעילה "צ'קלקה"- נהג הרכב נלחץ, ברח מהמשטרה, והוא בתגובה החל לצעוק עליו לעצור (**ת/18** ש' 61-67), וכתוצאה מהלחץ- נכנס בקיר (פרו' עמ' 44 ש' 20-21; עמ' 53 ש' 14-18).

הנאשם בגרסתו מעיד באריכות אודות הלחץ הרב בו היה שרוי נהג הרכב, נהיגתו הלחוצה, וצעקותיו לנהג לעצור עד לתאונה (פרו' עמ' 53; **ת/18**).

עם זאת, **סאמי** בעדותו מכחיש את גרסת הנאשם, טוען כי לא זו בלבד ש"**לא היה מחסום**" ו"**לא הייתה משטרה**" (**ת/2** ש' 211), אלא מכחיש כי הייתה צ'קלקה וכי התנהל מרדף אחריהם (עמ' 111 ש' 31-32 ועמ' 112 ש' 1), מכחיש כי הנאשם צעק עליו לעצור (פרו' עמ' 112 ש' 2-3; **ת/2** ש' 222-225), הכחיש כי עבר באור אדום (**ת/2** ש' 205-206, ש' 217), והכחיש כי נהג בצורה פרועה בכביש (**ת/2** ש' 226-232).

יש לציין כי העובדה לפיה בתצהיר מציין סאמי כי הנאשם אמר לו שהניידת "מאחוריהם" (**ת/1** סעיף 9), שתיית אלכוהול, עדות הנאשם כי הנהג היה לחוץ וצעק עליו לעצור, כמו גם העובדה כי מיד לאחר מכן ארעה התאונה- מתיישבות עם גרסת השוטרים בדבר מרדף משטרה אחר רכב הנאשם בשל נהיגה פרועה ומסוכנת.

בשולי הדברים יוער כי גרסאות השניים סותרת לחלוטין את תיאורם של **השוטרים**, לפיו הפעילו אור כחול מהבהב ומערכת כריזה, בעת שרכב הנאשם עבר באור אדום ונסע במהירות רבה, וניהלו אחריו מרדף-שבסופו איבד הרכב שליטה מנהיגתו הפרועה, וארעה התאונה (פרו' עמ' 12-13; עמ' 22; **ת/9**; **ת/1**; **ת/13**).

זאת ועוד, בחקירתו במשטרה מכחיש סאמי (**ת/2** ש' 338) את טענת הנאשם לפיה כשאסף אותו ברכבו בטיבה אמר לו כי "יצאו לבלות" (פרו' עמ' 44 ש' 14).

עם זאת, בבימ"ש חוזר בו סאמי מהכחשתו זו, ומודה כי אכן הנאשם אמר לו שיצאו לבלות (פרו' עמ' 108 ש' 1).

"הסברו" של סאמי לסתירה זו לפיה בתחילה אמר לו הנאשם כי יבוא עמו למלא דלק ועל כן הכחיש כי יצאו לבלות, אינה מתיישבת עם הכחשתו הגורפת במשטרה לפיה אמר כי "**זה לא נכון**" (**ת/2** ש' 338), ומהווה גרסה כבושה, ללא כל הסבר סביר.

סתירה נוספת מתגלעת נוכח גרסתו של **סאמי** לפיה לא היה בידיו רישיון נהיגה, הואיל וזה נשלל הימנו, ועל כן לא יכול היה להראות לנאשם רישיון נהיגה (פרו' עמ' 111 ש' 1-32) לעומת גרסת **הנאשם** לפיה אמר לו סאמי כי יש לו רישיון נהיגה בתוקף (פרו' עמ' 44 ש' 15) ואף הראה לו את הרישיון (פרו' עמ' 52 ש' 10, ש' 17).

מקום נוסף בו נסתרת עדותם של השניים נוגעת להתנהלותם לאחר התאונה, כאשר לגבי "נהג הרכב" הנאשם מתאר כי "**אני זוכר שהרכב נכנס בזה, הבן אדם פותח את הדלת של הנהג ואני רואה שוטר מתחיל לרדוף אחריו**" (פרו' עמ' 53 ש' 31-32), וכי השוטרים הגיעו לרכב כשתי דקות לאחר התאונה (פרו' עמ' 54 ש' 16-17), בעוד שסאמי מתאר כי ישבו ברכב כ-10 דקות לאחר התאונה ו"התייעצו" אם להזמין גרר אם לאו (**ת/2** ש' 256-262; פרו' עמ' 112 ש' 6-29) וכי כלל לא היו שוטרים במקום (**ת/1** סעיף 12; **ת/2** ש' 209, ש' 211, ש' 271).

בבימ"ש סאמי אינו מכחיש כי קיים שוני מהותי בין תיאורו את האירוע לבין זה של הנאשם עד כי דומה שמדובר בשני אירועים שונים לחלוטין ללא כל אפשרות ליישב ביניהם (פרו' עמ' 114 ש' 6-13), ומודה כי קיימות סתירות רבות בין גרסאותיהם (פרו' עמ' 111 ש' 6-7).

ה. סתירות בין גרסתו של סאמי לגרסתו של פאדי

גרסתו של סאמי אינה חפה מסתירות אף נוכח בחינתה למול גרסתו של **פאדי ג'היים**, **בן דודו של הנאשם** (להלן: "פאדי").

כך, בתצהירו מוסר סאמי כי חודשיים עובר למועד עריכת התצהיר ביום **2.11.14**, פנה אליו פאדי וביקש כי יעיד אודות האירוע (**ת/1** סעיף 2), בעוד שפאדי מעיד בבימ"ש כי סאמי הוא שפנה אליו מיוזמתו, ולא כנטען, ואף זאת- למחרת האירוע, היינו ביום **18.12.10** (פרו' עמ' 116 ש' 11-15; עמ' 118 ש' 28-32 ועמ' 119 ש' 22).

(1-8).

גם משעומת פאדי עם סתירה זו בבימ"ש- עמד על גרסתו לפיה הגיע אליו סאמי למחרת האירוע (פרו' עמ' 118 ש' 12), ואף תוכן דבריו היה כי יודיע להורי הנאשם אודות התאונה (באופן המתיישב עם המועד האמור).

עדויותיהן של **סאמי** ו**פאדי** אינן מתיישבות אף בכל הנוגע לסוגיית העברת תשלום מסאמי לנאשם לאחר התאונה.

אליבא דגרסתו של סאמי, העביר סכום של כ- 2,800 - 3,000 ₪ לידיו של עלי, אחיו של הנאשם, בעת מעצרו של הנאשם בגין מעורבותו באירוע דקירות בעבור עורך דינו כשלושה חודשים עובר לחקירתו במשטרה (ת' 2 ש' 295-299; פרו' עמ' 104 ש' 16-32; עמ' 105 ש' 1-14).

בהמשך- אף מוסר סאמי כי פאדי פנה אליו וביקש שיעזור בתשלום ניהול משפטו של הנאשם, ואף הבטיח לו כי יחזיר לו את הסכום ששילם אם יאמר כי הוא נהג ברכב באירוע וכי יקבל רק שנת מאסר על התיק (ת' 2 ש' 311-316; עמ' 105 ש' 11-14).

עם זאת, לא זו בלבד שעובדות אלה - לא בא זכרן בתצהיר ולא בגרסת הנאשם (פרו' עמ' 46 ש' 11-32), אלא שאף **פאדי** מכחיש בבימ"ש באופן גורף כי לקח מסאמי כסף, כמו גם העובדה לפיה אמר לו שיחזיר לו את הכסף אם יעיד כי נהג ברכב, וכי יקבל שנת מאסר בלבד (פרו' עמ' 118 ש' 21-23).

יש לציין כי לא זו בלבד שהנאשם אינו מעיד מיוזמתו אודות כספים אלה בגרסתו, אלא שגם כשנשאל במפורש אודות תביעת "מוחמד" בגין נזקים שנגרמו לרכבו, העיד כי מעולם לא תבע אותו בגין נזקים אלה, מבלי להוסיף דבר וחצי דבר אודות תשלום כאמור (עמ' 46 ש' 25-31).

ו. סתירות בין גרסתו של סאמי לגרסת השוטרים

לבסוף יצוין, כי גרסתו של סאמי סותרת אף את גרסתם של **השוטרים** באירוע.

זיהויו של הנאשם כנהג הרכב באירוע נבחנה באריכות בהכרעת הדין בעניינו, בהתאם לגרסאות השוטרים, שנמצאו מהימנות ואמינות, ומהן עולה באופן ברור וחד משמעי כי הנאשם הוא שנהג ברכב.

מסקנה זו נותרת על כנה, ואף מתחזקת, נוכח בחינת גרסתם של **סאמי** ו**פאדי**, מהן עולה כי הנאשם מנסה למלט עצמו מאחריות לאירוע בכל מחיר.

רפ"ק מאיר נווה, קצין תורן בתחנת כ"ס ביום האירוע עצר את הנאשם, העיד כי הגיע למקום בו ארעה התאונה מיד לאחר התרחשותה, כחצי דקה עד דקה מרגע שרכבו של הנאשם התהפך, הואיל ובעת קבלת הדיווח אודות נהיגתו המסוכנת של רכב זה - כבר היה העד עם רכבו בקרבת מקום (פרו' עמ' 11 ש' 1-2).

לעד זה לא היה כל ספק בדבר היותו של הנאשם נהג הרכב בעת מעצרו, והעיד כי "היה ברור שהוא (הנאשם-נ.ב) **נהג ברכב**" (פרו' עמ' 13 ש' 3-5).

המרדף המשטרתי אחר רכב הנאשם מתואר באריכות ובאופן קוהרנטי ע"י המתנדבים **רוני צבר** (ע"ת/5) ו**סער גרידי** (ע"ת/3), לפיהם שעה שעמדו בצומת ברמזור אדום, במהלך משמרת, כשראו את הנאשם חולף עם רכבו בצומת באור אדום, תוך שהוא מאיץ וחולף על פני רכבם.

העד **סער גרידי** מעיד כי בתוך הרכב ראה אדם אחד- שנהג, וכי הרכב עבר את הצומת באור אדום מלא (פרו' עמ' 13 ש' 5), כאשר לאורך כל המרדף, היה בקשר עין רציף עם רכב הנאשם, פרט לשבריר שניה טרם התנגשותו של הרכב במעקה הגשר (עמ' 14 ש' 3-4; עמ' 16 ש' 17-18).

גרידי, שזיהה את הנאשם כנהג בוודאות (**ת/9**), ואשר עדותו מתיישבת עם זו של **צבר** (עמ' 23 ש' 7-19), מעיד במפורש כי מיד לאחר התאונה ראה את הנאשם כשהוא יושב במושב הנהג ו"מקפץ" למושב ליד הנהג (**ת/9**; פרו' עמ' 14 ש' 4-5; עמ' 14 ש' 18-21; עמ' 16 ש' 27-28), וכי בעקבות מעברו של הנאשם בין המושבים- רץ בתחילה לצד מושב הנהג, וכשראה את מעשיו של הנאשם- שינה כיוון ורץ לכיוון הדלת שליד מושב הנהג.

בהמשך, בעת שפתח את הדלת- זרק לעברו הנאשם בקבוק בירה מתוך הרכב (**ת/13**; פרו' עמ' 23 ש' 29- עמ' 24 ש' 3).

השוטרים הותירו רושם מהימן ואמין ללא דופי, הקפידו להעיד אודות הנתפס בחושיהם בלבד, ולא הגזימו בעדותם (עמ' 12 ש' 14-15, ש' 29-31; עמ' 13 ש' 12-15).

יש לציין כי תיאורם של השוטרים אודות מרדף וריצה לעבר הרכב מיד לאחר התאונה, אינו מתיישב עם גרסתו של **סאמי** לפיה כאמור ישבו ברכב 5-10 דקות לאחר התאונה, התייעצו אם להזמין גרר אם לאו (**ת/2** ש' 256-262; פרו' עמ' 112 ש' 6-29), ורק לאחר מכן עזב את המקום (**ת/2** ש' 256) ואף לא עם גרסת **הנאשם** לפיה השוטרים הגיעו לרכב כ-2-3 דקות מרגע התאונה (פרו' עמ' 54 ש' 16-17).

בעדותם, התייחסו השוטרים אף לסוגיית קיומו של אדם נוסף ברכב הנאשם.

אמנם, מעדותו של **רפ"ק מאיר נווה** עולה אינדיקציה מסוימת לכך שמדיווחי השוטרים נותר רושם כי ייתכן שהיה אדם נוסף ברכב אדם שברח מהמקום (פרו' עמ' 13 ש' 14-15), אולם מאידך- שולל אפשרות זו מטעמי היגיון וסבירות- נוכח מהירות הגעתם של השוטרים לרכב הנאשם לאחר התאונה, מרחקם מהרכב, ותנאי השטח (פרו' עמ' 13 ש' 9-12).

גם בדו"ח הפעולה שערך העד **סער גרידי** מציין כי הגיע אזרח ואמר שחושב שראה בחור בורח (**ת/9**), אולם בעדותו בבימ"ש שלל העד כל אפשרות לקיומו של אדם נוסף ברכב, ואף שלל כל אפשרות של בריחה מהרכב, הואיל ומקום התאונה הינה על גשר, כשניידת נוספת כבר חסמה את נתיב הבריחה לכיוון הוד השרון (עמ' 14 ש' 14).

(17-25).

גם **העד רוני צבר**, שנסע ברכב ביחד עם גרידי, שלל ששמע מישהו אומר במקום האירוע כי ראה אדם בורח (פרו' עמ' 24 ש' 7-12).

מכלל נסיבות אלה - הבאת "עד" בעל זהות אחרת מזו בה נקב, כעבור למעלה מ- 4 שנים מהאירוע, בשלב שלאחר מתן הכרעת הדין בעניינו, כשעדו של ה"עד" מגומגמת, בלתי קוהרנטית וסותרת את גרסת הנאשם - מעידים על המשך ניסיונותיו הרבים של הנאשם לשבש הליכים ולבדות ראיות בתיק זה- באופן המחזק ומעבה את התשתית הראייתית האיתנה ממילא נגדו.

8. אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל, הריני מותירה את הכרעת הדין על כנה, כשהכרעת הדין המשלימה מהווה חלק בלתי נפרד הימנה, ומותירה את הרשעת הנאשם על כנה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשע"ה, 18 מאי 2015, במעמד הנוכחים.

חתימה